

различаватъ строго единъ отъ други, като напр. ж отъ и: тѣждѣ (болѣсть), жати, жиж, жѣмѣ (род. падѣжъ отъ жѣмѣ), иждѣнжѣ, иждѣвѣжѣ, и пр.; 2) Глухите гласни ж и ѣ, когато образуватъ слокове и когато тие слокове са състоятъ отъ л или р съ друга съгласна, то сѣкога са пишатъ послѣ л и р, а не преди тѣхъ: оклѣчѣжѣ, дрѣжати (а не дрѣжати), длѣжничѣжѣ (а не длѣжничѣжѣ), и пр.; 3) Гласната ж сѣкога са пише послѣ гжрѣланните г, к и х: недѣжѣ прѣждѣничѣжѣ, грѣжѣжѣ, и пр.; 4) Ѣ никога са не смѣсва съ е (врѣждѣти, оклѣжѣти).

II. Русското правописание не употрѣблява ни юсове (галголю, жиню), ни жѣ послѣ гжрѣланните (вѣраги, свѣтѣлиничѣ). Глухите гласни ж и ѣ или са измѣняватъ на о и ѣ, или са пропусчатъ съвсѣмъ (дѣнѣ, ракомѣ, грѣжинѣжѣ), а въ оние думи, дѣто са удѣржаватъ при л и р съ друга съгласна, тие са пишатъ преди тѣхъ (до врѣха нам. до врѣха, длѣжничѣжѣ нам. длѣжничѣжѣ, дрѣжѣжѣ нам. дрѣжѣжѣ); буквата ж са смѣсва съ е (врѣмѣ); ж и ѣ са не отличаватъ по звуковете, а по мѣстото.

III. Сѣрбското правописание е сходно съ бѣлгарското въ употрѣблението на буквата ж, а съ русското съ исклучението на юсове. Освѣнъ това, сѣрбското правописание доволно чѣсто употрѣблява ѣ нам. ж и е нам. ѣ: чѣловѣкѣжѣ нам. чѣловѣкѣжѣ, не нам. ѣжѣ, петка нам. патка.

Забѣл. На оние наши читатели, които би желѣ да изучатъ старобѣлгарскѣтъ езикъ и неговите